

Küçük Ağaç Kangurusu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ağaç Kangurusu

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil yağmur ormanının yükseklerinde, yaprakların fısıldadığı ve yağmurun tıp tıp yağdığı yerde küçük bir ağaç kangurusu yaşırdı. Yumuşak, kızıl kahverengi tüyleri, altın rengi bir karnı ve dünyayı izleyen kocaman kara gözleri vardı. Yapraklı yuvasını severdi ama bazen upuzun ağaçlar ona çok büyük ve çok sessiz gelirdi. Keşke dalları paylaşacak biri olsaydı.

Her sabah küçük ağaç kangurusu en sevdiği dala tırmanır ve yağmur ormanına bakar dururdu. Rengârenk kelebekler görür, gülüşen kuşlar duyardı ama kimse oynamak için durmazdı. Uzun, krem rengi kuyruğu dala dolandır ve o küçük bir iç çekerti. "Yağmur ormanı çok güzel," derdi, "ama bir arkadaşla daha da güzel olurdu."

Güneşli bir gün, aşağıdan bir hışırtı geldi. Yukarıya, kalın gri-beyaz tüylü, yuvarlak kehribar gözlü, soru işareti gibi kıvrılan uzun benekli kuyruklu tüylü bir kuskus tırmandı. "Merhaba!" dedi kuskus. "Birlikte oynayacak birini arıyorum. Benimle ağaçların arasında zıplamak ister misin?" Küçük ağaç kangurusunun kara gözleri kocaman açıldı ve parladı. "Evet!" dedi. "Evet, lütfen!"

Kuskus sırttı ve pembe burnunu kıpırdattı. "Beni izle!" diye bağırdı ve daldan dala sallanarak yola koyuldu. Küçük ağaç kangurusu derin bir nefes aldı ve onun peşinden atladı. Güçlü tırmanma pençeleri ağaç kabuğuna tutundu, altın rengi karnı zıpladıkça hopladı. "Beni bekle!" diye seslendi gülerek. "Geliyorum!"

Yapraklı ağaç tepelerinde zıplayıp sıçradılar; dev yeşil bir dünyada iki küçük arkadaş. Kuskus, ağaç kangurusuna sallanan bir asmada nasıl dengede durulacağını gösterdi. Ağaç kangurusu da kuskusa minik, hızlı adımlarla bir gövdeye nasıl tırmanılacağını gösterdi. "Bunda çok iyisin!" dedi kuskus. "Sen de öylesin!" dedi ağaç kangurusu. Yağmur ormanı sanki mutlu bir şarkı mırıldanıyordu.

Nefes almak için bir dalda durdular. Altlarında yağmur ormanının zemini yumuşak yeşil bir halı gibi görünüyordu. "Hiç bu kadar yükseğe çıktın mı?" diye sordu kuskus. Ağaç kangurusu başını salladı. "Bu kadar yükseğe hayır," dedi. "Çok heyecan verici!" Kuskusun kehribar gözleri parladı. "Gizli bir yer biliyorum," diye fısıldadı. "Bal gibi kokan çiçekleri olan kadim bir ağaç. Görmek ister misin?"

Küçük ağaç kangurusu altın rengi karnında bir kıpırtı hissetti. Kendi dalından hiç bu kadar uzağa gitmemişti. Ama kuskus o kadar dost görünüyordu ki, benekli kuyruğu çoktan yolu gösteriyordu. "Geleceğim," dedi cesurca. "Yolu göster!" Ve yeniden yola koyuldular, iki mutlu gölge gibi yaprakların arasında zıplayarak.

Ağaçlar daha da yükseldi, yapraklar daha da sıklaştı. Küçük ağaç kangurusunun kısa bacakları yorulmuştu ama o devam etti. "Neredeyse geldik mi?" diye sordu. Kuskus başını salladı. "Sadece birkaç zıplama daha!" dedi. "Harika gidiyorsun!" Onun neşeli sesi ağaç kangurusuna güç verdi. Yeniden atladı, bir daha, bir daha... Ta ki aniden yapraklar ardına kadar açılana dek.

İşte oradaydı: dalları tatlı çiçeklerle dolu kadim bir çiçekli ağaç. Çiçekler pembe ve beyazdı, bal ve güneş gibi kokuyorlardı. "Oo!" diye fısıldadı küçük ağaç kangurusu. "Çok güzel!" Kuskus gülümsedi. "Hoşuna gideceğini biliyordum." Kocaman bir dala tırmandılar ve yan yana oturup tatlı havayı içlerine çektiler.

Kuskus bir çiçek kopardı ve ağaç kangurusunun minik, yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şimdi bir çiçek kralına benzedin!" diye kıkırdadı. Ağaç kangurusu o kadar çok güldü ki kuyruğu sımsıkı kıvrıldı. "Sen de benekli bir buluta benziyorsun!" diye takıldı. Tatlı yaprakları paylaştılar ve kadim ağaç sanki dallarını onlara yumuşak bir kucaklama gibi doladı.

Küçük ağaç kangurusu yeni arkadaşına baktı ve içinde sıcacık bir şey hissetti. "Biliyor musun," dedi, "bu koca yağmur ormanında eskiden kendimi yalnız hissederdim. Ama şimdi seninle her dal yuva gibi geliyor." Kuskusun yuvarlak kehribar gözleri yumuşadı. "Arkadaşlar bunu yapar," dedi. "Koca dünyayı sıcacık hissettirirler."

Güneş batmaya başladı, yaprakları altın ve pembe renklere boyadı. "Yarın yine gelecek misin?" diye sordu ağaç kangurusu. "Elbette!" dedi kuskus. "Bir sonraki gün de!" Ne zaman bir serüven isteseler kadim çiçekli ağaçta buluşmaya söz verdiler. Ağaç kangurusunun kalbi dolup taşı. Artık yalnız değildi.

O gece küçük ağaç kangurusu yapraklı yuvasında kıvrılıp yattı. Uzun, krem rengi kuyruğu ona dolandı ve uykusunda gülümsedi. Rüyasında kuskusla ağaç tepelerinde zıpladığını, tatlı çiçekleri ve benekli kuyrukları gördü. Yağmur ormanı artık ona büyük ve sessiz gelmiyordu. Ait olduğu bir yer gibi geliyordu.

O günden sonra küçük ağaç kangurusu ve kuskus canciğer arkadaş oldular. Yeni dalları keşfettiler, gizli asmalar buldular. Yaprakların arasında saklambaç oynadılar ve bal gibi tatlı çiçekleri paylaştılar. Ağaç kangurusu, iyi bir arkadaşın dev bir yağmur ormanını sıcacık bir yuvaya dönüştürebileceğini öğrendi. Ve paylaştıkları her dal ona ait olma duygusunu hissettirdi.

Küçük ağaç kangurusu kendi özel dalını hâlâ seviyordu ama artık onu daha da çok seviyordu çünkü paylaşacak biri vardı. Kuskus tırmanıp, "Serüvene hazır mısınız?" diye seslenirdi. Ağaç kangurusu da, "Her zaman!" diye yanıt verirdi. Çünkü yanında bir arkadaş varken bütün yağmur ormanı harika bir yerdi.

Ve eğer bir gün yağmur ormanına gidip ağaç tepelerine yukarı bakarsanız, yaprakların arasında zıplayan iki küçük siluet görebilirsiniz: altın karnı olan küçük bir ağaç kangurusu ve benekli kuyruklu tüylü bir kuskus. Dostluğun her dalı yuva gibi hissettirdiği kadim çiçekli ağaca doğru gidiyorlar.